

מעברים ממנה, והיא נשארת ביהود של אור קדוש, ומטערטה בכמה עצירות לאלה הקדושים, ובכל שליטי הרגז ובעלי הדין כלם בורחים, (מעברים ממנה) ואין שלטונו אחר בכלל העולמות. ובניהם מאירים באור עליון, ומטערטה למטה בעם הקדוש, ובכלם מטערים בנשמות חרסות. אז ראשית הפללה, לברך אותה בשמחה, בפנים מairות, ולומר ברכו את ה' המברך. את ה' דואך,

כדי לפתח לה בברכה. ואסור לעם הקדוש לפתח אליה בפסוק של דין, כמו והוא וחום וגוי, משום שהרי נפרדה מהצד الآخر, וכל בעלי הדינים נפרדוו והעבורי ממנה. וכי שפערר את זה למטה, גורם לעוזר בך למלה, והפאה הקדוש לא יכול להתעורר בעטרת קדשא. שפל ומן שמתעוררים למטה אוטם בעלי הדין שהיו מעברים והיו הולכים להתחבא בתוך הנקב של העפר של התהום הגדול, ככלם שבים לשרות במקומם, והמקום הקדוש מתרחק (ונדרך) בהם מליהות במנוחה.

ואל אמר שעזה לבדו, אלא שאין התעוררות למטה להתעורר עד שישראל מערירים למטה, כפי שהארנו, שכחוב (תhalim פא) בכסה ליום חגנו. לא כחוב ליום חג, אלא ליום חגנו. וכן אסור לעם הקדוש, וכן שמתעוררים בעטרות קדשות של נשמות כדי לעוזר מנינה, שהם יעורודין, אלא כלם ברצון ואהבה רבה, שיעורו ברכות מעה ומטה אחת.

ברכו את ה' - דואך את, פמו שאמרנו, זו שבת של ערב שבת. ברוך ה' המברך - זו יציאת הברכות מקורה החיים, ומוקם

ואתעטרת בכמה עטרין לגבי מלך קדישא, וכל שולגני רוגזין ומאירי דדין כליהו ערקין, (נ"א ואהערו מיה) וליית שולגנו אחרא בכליהו עלמין. ואנפחה נהירין בנהיריו עלאה, ומטערטן בנש망ין מדאין. פדין שירוּתא מצלוֹתא, לברך אותה בחדרה, בנהירו דאנפין, ולומר ברכו את יי' המברך. את יי' דיקא, בגין למפתח לגביה בברכה.

ואסיר לעם קדישא למפתח לגביה בפסוקא דין, בגון והויא רחים וגוי, בגין דהא אתפרשת מרזא דעתרא אחרא, וכל מאירי דיןין אתפרשו ואתעברו מינה. ומאן דהעדר היא למפקא, גרים לאתערא הבי לעילא. וכרכיסיא קדישא לא יכל לא אתעטרא בעטרא דיןושה, לכל זמנא דעתעריא למתקא איינון מאיריהון דין, דהו מתעברן והו אזייל כליהו לאתעטרא גו נוקבא דעתפרא דתחוֹמָא רבא, כליהו תיבין לאשראה בדוכמייהו ואתרחכת (ואטתקת) בהו אחר קדישא דבעאת נייחא.

ולא פימא דהא איהו בלחוודי, אלא לית אתעטרות לעילא לאתערא, עד דישראל מתערי למתקא, כמה דאוקימנא, דכטיב, (תhalim פא) בכסה ליום חגנו. ליום חג לא כתיב, אלא ליום חגנו. ועל דא אסיר לעם קדישא, דקא מטערטן בעטרין קדישין נש망ין, בגין לאתערא נייחא, דאיינון יתעדרין דין, אלא כליהו ברגעו ורחיימו סגי, דיתערכו בראן עילא ותטא בחדא.

ברכו את יי'. את דיקא. כדקאמאן, דא שבת דמעלי שפטא. ברוך יי' המברך, דא אפיקו דברךאנ ממקורה דחמי, ואתר דגפיק

שנמננו יוצאת כל ההשכה להשכה את הכל. ומשום שהוֹא הפקוד בסוד של אותן הברית, קוראים לו המברך, והוא נביעת הבאר. פיו שפיגעים לשם, הרי הבאר ודי מתמלאת, שאין

פסקים מימי לעולמים.

ולכן לא אומרים ברוך את ה' המברך, אלא ברוך ה'. שאלא מאי לא מגיעה לשם נביעה מהפקוד העליון, לא מתמלאת הבאר כלל, ועל זה המברך. למה הוא המברך? משום שהוא משלים ומשקה לעולם ועד. עולם ועד וזה שבת של ערב שבת, ואנו תוקעים ברכות במקום שנקרוא מברך. וכיוון שפיגעים לשם, ככלם לעולם ועד. וזהו ברוך ה' המברך. עד כאן הגיעו ברכות מהעולם העליון, ככלם לעולם ועד, להתברך ולהיות משקה ולהיות שלם בראשי, מלא מכל האדרדים.

ברוך - וזה המפוך העליון שבכל הברכות יוצאות ממנה. וכשהלכנה נשלה, קוראים אותה כד למתהונם, אבל ברוך מפוך העליון, פפי שאמרנו. ה' - זה אמר צעדי של כל האדרדים העליונים. המברך - זה שלום הבית, נביעת הבאר, להשלים ולהש��ות הכל. לעולם ועד - זה העולם המתהון שאריך להתברך. ושמן ומשהה של ברוך ה' והمبرך, הכל הוא לעולם ועד.

(מברך, במגוון שגאנטר (בראשית מט) בן פרות) ולכן הברכה הוו ציריכים כל געם לבך, ובערב שבת, ברצון הלב ובשמחה ציריך למתהיל בתחליה בברכה הוו, שתתברך השבחת הוו של ערב שבת (פלילה) מהעם התקדוש בראש ברכבה הוו.

(ברכו) כד שראן ישראל לברכה, קול הולך בכל הרקיעים,

מניה כל שקי, לאשכח לכלא. ובгинז דאייה מקורה ברוז דאת קיימא, קריין ליה המבורך, אייה מבעא דבירא. פיו דמיטו פמן, הא ודאי בירא את מליא, דלא פסקין מימי לעלמיין.

ועל דא לא אמרין, ברוך את יי' המבורך, אלא ברוך יי', דאללא לא מטי הtmp נביינו ממוקרא עלאה, לא את מליא בירא כלל, ועל דא המבורך, אמא אייה המבורך. בגין דאייה אשלים ואשכח לעולם ועד. עולם ועד דא אייה שבת דמעלי שבתא, ואנן פקיעין ברפאן באתר דאקרי מבורך. וביוון דמיטאן הtmp, כלחו לעולם ועד, ודא אייה ברוך יי' המבורך. עד הכא, מטון ברפאן מעלה מא עלאה, וכלחו לעולם ועד, לאתברכא ולאתשכח, ולמהוי שלים בדקא יאות, מליא מכל סטראין.

ברוך: דא מקורה עלאה, דכל ברפאן נפקין מניה. וכך סיחרא אשטלים, קריין לה הци לגביה תפאי, אבל ברוך מקורה עלאה בדק אמרן. יי': דא אמר עדי דכל סטראין עלאיין. המבורך: דא שלמא דביתא, מבעא דבירא, לאשלה ואשכח כלא. לעולם ועד: דא עלמא תפאה, אצטראך לאתברכא. ימשח ורבי דברוך יי' והمبرך, כלא אייה לעולם ועד.

(מכורך בפה ראת אמר (בראשית מט) בן פרות) ועל דא, אצטראך כל עמא לברכא, ובמעלי שבתא, ברעו דלבא, ובחרדה בעו למשייר בשרויקא בברכה דא, לאתברכא הא שבת דמעלי שבתא, (ללא) מעמא קדיישא בדקא יאות. בהאי ברכה.

(ס"א ברכו) כד שראן ישראל לברכה, קלא אזלא